

Sygn. akt III AUa 36/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Daria Stanek (spr.) SSO del. Alicja Podlewska
Protokolant:	sekr.sądowy Artur Lichota

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. G.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt VI U 2170/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 36/13

UZASADNIENIE:

Decyzją z dnia 23 lutego 2012 r. Wojskowe Biuro Emerytalne w B. ustaliło ubezpieczonemu M. G. prawo do zaopatrzenia emerytalnego oraz ustaliło jego wysokość w kwocie zaliczkowej.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę tej decyzji poprzez określenie, że wysokość należnej mu emerytury wojskowej począwszy od dnia 1 grudnia 2011 r. wynosi 4.249,29 zł.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt VI U 2170/12 oddalił odwołanie i zasądził od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji:

Ubezpieczony M. G. w dniu 29 grudnia 2011 r. złożył w Wojskowym Biurze Emerytalnym w B. wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury wojskowej. Do wniosku dołączył szereg dokumentów, które pozwoliły organowi rentowemu na przyznanie mu prawa do dochodzonego świadczenia od dnia 1 grudnia 2011 r. oraz ustalenie jego wysokości w formie zaliczkowej. Wypłatę świadczenia zawieszono z uwagi na okresowe pobieranie świadczenia pieniężnego.

Wysokość emerytury wojskowej została ustalona w postaci zaliczkowej, albowiem co do jednego z elementów, składających się na podstawę jej wymiaru, nadal toczy się postępowanie wyjaśniające.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 31 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 666 ze zm.), jeżeli prawo do świadczenia pieniężnego zostało udowodnione, lecz wydanie decyzji ulega zwłoce z powodu niemożności ustalenia wysokości świadczenia lub innych okoliczności, organ emerytalny przyznaje osobie uprawnionej świadczenie w kwocie zaliczkowej.

Pozwany organ rentowy w oparciu o ten przepis wydał zaskarżoną decyzję. Analiza treści odwołania, sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika pozwala na wniosek, że nie kwestionuje on, co do zasady słuszności tej decyzji, a jedynie sygnalizuje istnienie przedmiotu postępowania wyjaśniającego, które nadal się toczy. Niejako na przyszłość żąda ustalenia wysokości emerytury w satysfakcjonującej go wysokości, pomimo że nie została ona jeszcze ostatecznie ustalona. W sprawie nie została wydana decyzja ostateczna. Wydanie zaskarżonej decyzji, tzn. przyznanie prawa do świadczenia i ustalenie jego wysokości w formie zaliczkowej, nie kończy postępowania.

Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie III AUa 1169/09, przywołanym w odpowiedzi na odwołanie. Sąd także podzielił stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 26 kwietnia 1994 r. w sprawie II URN 2/94, w którym stwierdził, że przyznane świadczenia emerytalno-rentowe w kwocie zaliczkowej nie kończy postępowania w sprawie. Ostateczne ustalenie wysokości świadczenia po przedłożeniu dowodów niezbędnych do jej określenia, następuje na podstawie tego samego wniosku.

W tym stanie rzeczy, Sąd I instancji uznał zaskarżoną decyzję za niewadliwą i na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od wyroku wywiódł M. G. zaskarżając go w całości i zarzucając mu: naruszenie norm prawa materialnego: poprzez oczywiście błędną wykładnię art. 5 ust.

1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 666 ze zm.) poprzez przyjęcie, że do podstawy wymiaru emerytury wojskowej żołnierza zawodowego zwolnionego z zawodowej służby wojskowej nie wlicza się dodatków o charakterze stałym wypłacanych w ostatnim dniu pełnienia służby wojskowej oraz niewłaściwe zastosowanie art. 31 ust. 6 ww. ustawy, a tym samym uznanie decyzji ostatecznej w przedmiocie emerytury wojskowej za decyzję zaliczkową.

W konsekwencji wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zmianę zaskarżonej decyzji w całości i określenie, że wysokość należnej ubezpieczonemu emerytury wojskowej począwszy od dnia 1 grudnia 2011 r. wynosi 4.249,29 zł oraz zasądzenie od organu na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł, zasądzenie od organu na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 180

zł, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Wnioskodawca uzasadnił podniesione zarzuty apelacyjne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy M. G. jest niezasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja ubezpieczonego - sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika - w istocie nie dotyczy treści zaskarżonego wyroku. Apelujący bezpodstawnie zarzucił naruszenie normy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 666 ze zm.), ponieważ Sąd Okręgowy nie zastosował tego przepisu przy ferowaniu wyroku. Również chybiony jest zarzut niewłaściwego zastosowania art. 31 ust. 6 ww. ustawy, a tym samym uznanie decyzji ostatecznej w przedmiocie emerytury wojskowej za decyzję zaliczkową, ponieważ Sąd I instancji wskazał, że zaskarżona decyzja zaliczkowa nie jest decyzją ostateczną.

Istotą postępowania było odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 23 lutego 2012 r. Wojskowego Biura Emerytalnego w B., którą ustalono mu prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 grudnia 2011 r. oraz jego wysokość określono w kwocie zaliczkowej. Wysokość świadczenia została ustalona w postaci zaliczkowej, albowiem co do jednego z elementów, składających się na podstawę jej wymiaru, nadal toczy się postępowanie wyjaśniające.

Zgodnie z art. 31 ust. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 666 ze zm.) jeżeli prawo do świadczenia pieniężnego zostało udowodnione, lecz wydanie decyzji ulega zwłoce z powodu niemożności ustalenia wysokości świadczenia lub innych okoliczności, organ emerytalny przyznaje osobie uprawnionej świadczenie w kwocie zaliczkowej.

Zatem uznać należało, że zaskarżona decyzja Wojskowego Biura Emerytalnego w B. była prawidłowa, ponieważ co do możliwości zaliczenia dodatku specjalnego do podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy toczy się postępowanie wyjaśniające pomiędzy Jednostką Wojskowa ostatnio zatrudniającą ubezpieczonego a organem (...), na etapie postępowania administracyjnego. Tym samym Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że odwołanie M. G. podlegało oddaleniu i prawidłowo orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy merytorycznie nie rozważał, czy dodatek specjalny, o jakim mowa w sprawie, podlegał zaliczeniu do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Wojskowe Biuro Emerytalne w B. po wyjaśnieniu wątpliwości wyda merytoryczną decyzję określającą ostatecznie wysokość emerytury wojskowej. W zależności od jej treści ubezpieczony będzie mógł wnieść odwołanie do sądu, a wówczas dopiero Sąd I instancji będzie zobligowany do merytorycznej oceny jego zasadności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy jako niezasadną.